Sfintele muceniţe Minodora, Mitrodora, Nimfodora şi Sfânta împărătească Pulheria - Acatiste

(s.v. 10 septembrie / s.n. 23 septembrie)

Materiale despre Sfintele muceniţe Minodora, Mitrodora și Nimfodora:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-Minodora,-Mitrodora-%C8%99i-Nimfodora-(10-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Minodora%2C+Mitrodora+%C8%99i+Nimfodora

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mitrodora

***

Sfintele muceniţe: Minodora, Mitrodora şi Nimfodora, trei surori originare din Bitinia (Asia mică), s-au retras, în timpul împăratului Maximian (285-305), pe un deal înalt unde trăiau în post şi rugăciune. În timpul persecuţiei declanşate de împăraţii Diocleţian şi Maximian, guvernatorul oraşului Bitinia, Fronton, le-a arestat deoarece au refuzat să aducă jertfă idolilor. După ce au fost judecate, le-au supus la chinuri. Pe Sfânta Minodora au bătut-o cu toiege, trecând la cele veşnice. Sperând că Sfintele Mitrodora şi Nimfodora se vor înfricoşa şi vor renunţa la credinţă, guvernatorul Fronton a poruncit să fie adus trupul surorii lor. Dar sfintele

fecioare au rămas statornice în credinţă şi, îndurând multe chinuri, au primit moarte mucenicească. Pe locul unde au fost îngropate sfintele muceniţe s-a ridicat un locaş de cult închinat lor în vremea Sfântului împărat Constantin cel mare.

***

Materiale despre Sfânta împărăteasă Pulheria (10 septembrie /17 februarie):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-imp-Pulheria

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pulheria

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pulheria

***

Sfânta Pulheria s-a născut în anul 399, în familia împăratului Arcadie şi a împărătesei Eudoxia. A fost sora mai mare a împăratului Teodosie al II-lea. În data de 1 mai 408, împăratul Arcadie a trecut la cele veşnice, în Constantinopol. Cei patru copii ai săi, Pulheria, Teodosie, Arcadia şi Marina, au rămas orfani. Pe atunci, Sfânta Pulheria avea nouă ani. Tronul imperial a fost moştenit de fiul împăratului, Teodosie al II-lea. Pentru că era încă minor, de treburile imperiului s-a ocupat o vreme Antim, un ministru al fostului împărat şi un bun prieten al Sfântului Ioan Gură de Aur. În data de 14 iulie 414, deşi nu avea decât 16 ani, Sfânta Pulheria a fost proclamată regentă. Ea a primit titlul de Augusta, din partea Senatului. Ei i s-a încredinţat ocrotirea fratelui ei mai mic, viitorul împărat Teodosie al II-lea. Ea a condus imperiul până la majoratul fratelui său. Sfânta Pulheria s-a dăruit cu totul slujirii sale imperiale, punându-şi darurile în slujba imperiului şi a Bisericii lui Hristos. Ea s-a arătat întotdeauna gata să apere interesele Bisericii. Ea s-a asigurat ca palatul împărătesc să fie chivernisit după temeiuri deplin creştine. Sfânta Pulheria a făcut un legământ de feciorie veşnică, pe care l-a pecetluit cu ctitoria unei Sfinte Mese, din aur şi pietre scumpe, în catedrala cetăţii. Exemplul ei a fost urmat şi de surorile ei, Arcadia şi Marina. Ele au făgăduit să nu-şi ia bărbaţi care să poată pretinde moştenirea tronului imperial. Sfânta Pulheria s-a îngrijit cu multă dragoste de educaţia şi viaţa fratelui ei. La vremea potrivită, ea a rânduit căsătoria lui cu Atena, fiica filozofului atenian păgân Leontie. Noua împărăteasă a primit de bunăvoie creştinismul, fiind botezată Evdochia. Căsătoria a avut loc în dată de 7 iunie 421, pe când împăratul Teodosie avea 20 de ani. La îndemnul surorii sale, împăratul Teodosie a convocat Sinodul al treilea Ecumenic, întrunit în cetatea Efes, în anul 431. Acum a fost osândită erezia nestoriană şi a fost dat oficial titlul de "Născătoare de Dumnezeu". Sfânta împărăteasă Pulheria a trecut la cele veşnice în dată de 10 septembrie 453, la vârsta de 54 de ani. Ea a fost îngropată cu multă

cinste. Şi-a împărţit întreaga avere săracilor. Sfinţii Pulheria şi Marcian sunt prăznuiţi de Biserica lui Hristos în ziua de 17 februarie. Sfânta Pulheria mai este prăznuită şi în ziua de 10 septembrie.

Acatistul Sfintelor muceniţe Minodora, Mitrodora, Nimfodora

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic: Condacele şi Icoasele

Condacul 1
Toată limba să mişte către lauda fecioarelor celor înţelepte, care întocmai cu numărul Treimii şi tot graiul omenesc cântări să le alcătuiască, că acestea de lume s-au osebit şi pentru Hristos au pătimit, neţinând seama de cele trecătoare, şi toată bogăţia pământească defăimând, numai pe cea cerească au căutat, pentru aceasta şi noi le cântăm: ***Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!***

Icosul 1
Fiind născute în cetatea Vitiniei şi după trup surori, fiind cu mare osârdie aţi dorit a vă face surori şi după duh, căci cu suflet aţi ales a sluji lui Dumnezeu, pentru care noi vă lăudăm cu cântări aşa:
Bucuraţi-vă, că din părinţi binecredincioşi aţi răsărit;

Bucuraţi-vă, că cetatea Vitiniei văzându-vă se veselea;
Bucuraţi-vă, că idolii în faţa voastră se ruşinau;
Bucuraţi-vă, că spre toţi cu blândeţe priveaţi;
Bucuraţi-vă, că după putere milostenie şi fapte bune făceaţi;
Bucuraţi-vă, că în casa părintească, în cămările voastre singuratice vă plăcea să staţi;
Bucuraţi-vă, că dorinţa arzătoare de singurătate prindea rădăcini în sufletele voastre;
Bucuraţi-vă, că la această dorinţă a sufletului nu aţi stat nepăsătoare;
Bucuraţi-vă, fericitelor de fapte bune lucrătoare;
Bucuraţi-vă, că răbdarea v-a suit la trei înălţimi;
Bucuraţi-vă, că limpede vedeaţi faţa Sfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 2-lea
Dorind ca mai mlt să slujiţi lui Dumnezeu şi cu sufletele mai aproape de cele cereşti să fiţi, v-aţi retras la loc de cinste pe un deal înalt şi pustiu, care era aproape de apele cele calde ale Pitiei ca la două stadii, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2 -lea
Văzându-vă în liniştea cea mult dorită a pustiei, spre nevoinţele cele pustniceşti v-aţi dedat, cu postul, cu privegherea şi cu neîncetata rugăciune împodobindu-vă sufletele, pentru care cântări de laudă vă aducem zicând:
Bucuraţi-vă, priveghetorilor care aţi cătat noaptea la rugăciune;
Bucuraţi-vă, că una pe alta v-aţi îndemnat la fapte bune;
Bucuraţi-vă, că ochii voştri erau nesecaţi de lacrimi;
Bucuraţi-vă, că trupul cu postul îndelungat l-aţi chinuit;
Bucuraţi-vă, că trupul de post slăbind, frumuseţea feţei nu s-a veştejit, ci mai tare a înflorit;
Bucuraţi-vă, că din roadele rugăciunii v-aţi învrednicit a gusta;
Bucuraţi-vă, că de cele pământeşti v-aţi dezlipit;
Bucuraţi-vă, că numai spre cele cereşti aţi privit;
Bucuraţi-vă, că statornice în fapte bune aţi rămas;
Bucuraţi-vă, că prin statornicia în faptele bune, sufletele v-aţi curăţit;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 3-lea
Văzând pizmăreţul diavol, mulţimea faptelor voastre bune, a vrut să vă piardă, şi punând gând rău în inima boierului Fronton care stăpânea acele ţinuturi, în timpul

împăratului Maximian, v-a tras spre judecată dorind a vă supune să jertfiţi idolilor, iar noi pentru curăţia voastră vă cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Poruncind boierul cel păgân să vă prindă şi în faţa lui să vă aducă, blândelor mieluşele, care de fiarele pustiei n-aţi fost niciodată vătămate, oamenii cei răi şi cu nărav de fiare v-au prins şi v-au tras în faţa judecătorului păgân, pentru care noi vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, că văzând pe păgânii care vă trăgeau fără milă nu v-aţi înfricoşat;
Bucuraţi-vă, că pe cărarea ce duce spre mucenicie cu bucurie aţi plecat;
Bucuraţi-vă, că în ajutorul lui Dumnezeu aţi năzuit;
Bucuraţi-vă, căci cu rugăciunea v-aţi întărit;
Bucuraţi-vă, cele asemenea cu mieluşeii care merg spre jertfă fără glas;
Bucuraţi-vă, că nestrămutate în credinţă aţi rămas;
Bucuraţi-vă, că drumul acesta vi se părea lin şi frumos;
Bucuraţi-vă, că năzuinţa voastră era spre Mirele Hristos;
Bucuraţi-vă, că asemeni îngerilor spre slujbă mergeaţi;
Bucuraţi-vă, că păzitorii, văzându-vă aşa de liniştite, erau înspăimântaţi;
Bucuraţi-vă, că asemeni unor albine pline de mierea faptelor bune eraţi;
Bucuraţi-vă, că spre stupul ceresc al mucenicilor doreaţi mai curând să mergeţi;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 4-lea

Văzându-vă păgânul Fronton stând în faţa sa, şi minunându-se de tinereţea şi frumuseţea voastră, dorea să vă plece pe voi a aduce jertfe idolilor, dar nimic sporind, ci şi mai rău mâniindu-se şi pornindu-se asupra voastră, căuta să vă piardă, iar noi, pentru tăria voastră în credinţă, cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Luptându-se Fronton pe toate căile a vă atrage spre idolii săi cei neputincioşi, a început a vă momi cu bogăţiile, cu cinstea boierească, cu însoţirea după tineri de neam mare şi slăvit, dar voi curatelor fecioare, pe toate le-aţi socotit gunoaie şi deşertăciuni, iar noi vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, că boierul căutând să vă schimbe gândul cel bun, nimic nu sporea;
Bucuraţi-vă, că văzându-şi neizbânda mai rău se înfuria;
Bucuraţi-vă, mieluşelelor, că văzându-le neputinţa, mai mult vă întăreaţi;
Bucuraţi-vă, căci creştinii care vă priveau, mult se veseleau;
Bucuraţi-vă, că feţele voastre străluceau de frumuseţe îngerească;
Bucuraţi-vă, flori pustniceşti;
Bucuraţi-vă, crini cereşti;

Bucuraţi-vă, asemeni ghiocelului smerite;
Bucuraţi-vă, asemeni trandafirului în fapte bune înflorite;
Bucuraţi-vă, asemeni reginei nopţii înmiresmate;
Bucuraţi-vă, că virtuţile cele bune în voi s-au strâns toate;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 5-lea

Înfuriindu-se boierul asupra Minodorei care era cea mai mare şi mai aprigă în credinţă, a poruncit să depărteze pe cele două surori mai mici, iar pe ea să o dezbrace şi să o dea spre muncire, însă ea cu bucurie a primit cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Asemenea Mirelui tău ceresc pe Golgota, ai fost dezbrăcată de toate hainele şi dusă spre locul de muncire, însă tu, netemându-te ai zis: pentru ce nu vă grăbiţi a ne trimite mai curând în cereasca Împărăţie? Bate, taie, arde, zdrobeşte mădularele noastre, căci noi suntem gata a pătimi pentru Hristos, pentru care şi noi cu bucurie cântăm:
Bucură-te, Minodora cea mai mare dintre surori;
Bucură-te, că mucenicia cu tine a început;
Bucură-te, că patru oameni, vreme de două ceasuri te-au bătut;
Bucură-te, că în credinţă tu n-ai slăbit;
Bucurate, că tiranii mult te-au chinuit;
Bucură-te, că mădularele tale din cap până la picioare ţi-au zdrobit;
Bucură-te, că cei din faţă de milă plângeau;
Bucură-te, că Fronton mai tare se îndârjea;
Bucură-te, că simţindu-ţi sfârşitul aproape, în taină te rugai;
Bucură-te, căci cu sufletul sus fiind, strigătele de ademenire ale păgânului nici nu le auzeai;
Bucură-te, că din adâncul inimii ai strigat: "Doamne Iisuse Hristoase, veselia mea şi dragostea inimii mele, la tine pun nădejdea mea şi te rog în pace primeşte sufletul meu;
Bucură-te, că acestea zicându-le ţi-ai dat duhul şi ai mers la iubitul tău Mire, înfrumuseţată cu rănile ca nişte podoabe de mult preţ;
Bucură-te, Minodora mult pătimitoare!

Condacul al 6-lea

După patru zile aducând pe Mitrodora şi pe Nimfodora înaintea sa la judecată, au adus lângă picioarele lor trupul cel mort al scumpei lor surioare, care zăcea gol şi neacoperit cu nimica, crezând păgânul că dacă vor vedea mulţimea rănilor, îşi vor schimba gândul cel bun, dar ele mai mult se întăreau cu Duhul, dorind să ajungă şi

ele mai curând în veselia cea cerească şi să cânte împreună cu sora lor Minodora: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Văzând muncitorul că nici trupul mort al surioarei lor, nici vorbele lui cele amăgitoare nu pot să întoarcă gândul cel bun al tinerelor fecioare, ci acestea mai tare se întăreau cu duhul, a poruncit muncitorul să o ia pe Mitrodora, şi dezbrăcând-o de hainele sale, s-o lege de un stâlp de lemn, apoi să- i ardă cu făclii tot trupul, ceea ce Mitrodora primi cu bucurie, iar noi cântări de laudă îi aducem aşa:
Bucură-te, Mitrodora că văzând trupul cel gol şi plin de răni nu te-ai înfricoşat;
Bucură-te, că spre muncire cu bucurie ai plecat;
Bucură-te, că tiranii de un stâlp de lemn te-au legat;
Bucură-te, căci cu făclii aprinse tot trupul ţi l-au pârjolit;
Bucură-te, că tiranul nici prin aceasta nu te-a putut întoarce de la fapta cea bună;
Bucură-te, că ochii spre ceruri mereu îi ridicai;
Bucură-te, că numai spre Hristos năzuiai;
Bucură-te, că arsă ai fost cu făclii ca la două ceasuri;
Bucură-te, că după aceea, arsă ca un cărbune fiind, te-au luat de pe lemn şi au poruncit să fii bătută cu beţe de fier;
Bucură-te, că dureri amare ai suferit;
Bucură-te, că prin bătaie toate mădularele ţi-au strunjit;
Bucură-te , că strigând către Domnul, ţi-ai dat în mâinile Lui sfântul tău suflet;
Bucură-te, Mitrodora mult pătimitoare!

Condacul al 7-lea

Pornindu-se muncitorul cu linguşiri spre Nimfodora, socotea că pentru fră-gezimea vârstei o va îndupleca spre închinarea la idoli, dar a rămas ruşinat de tăria credinţei muceniţei, iar noi împreună cu dânsa cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Mâniindu-se păgânul pentru neizbândă, a poruncit muncitorilor ca şi pe aceasta să o dezbrace, apoi să o spânzure şi cu unghii de fier, să-i strunjească trupul.
Auzind fericita muceniţă cu bucurie a plecat spre munci şi nici un lucru de nerăbdare n-a arătat, nici a strigat, nici a suspinat, ci numai în sus ridicându-şi ochii, buzele sale spre rugăciune le mişca, pentru care răbdare a ei strigăm:
Bucură-te, că ai fost fragedă cu vârsta, dar vârstnică cu bărbăţia;
Bucură-te, că prin aceasta ai câştigat Împărăţia;
Bucură-te, că gândul tău cel bun cu nimic nu ţi l-a putut schimba;
Bucură-te, că de pătimirea ta şi îngerii se mirau;
Bucură-te, că păgânul şi în timpul muncirii, căuta să te amăgească;

Bucură-te, că acesta nimic n-s putut să sporească;
Bucură-te, că altă pătimire pentru tine se pregătea;
Bucură-te, că de pe stâlp au poruncit să te ia;
Bucură-te, căci cu beţe de fier au poruncit să fii bătută;
Bucură-te, că tiranii fără milă asupra ta se năpustiră;
Bucură-te, că şi aceasta fără cârtire ai răbdat;
Bucură-te, că din aceasta fără osândă ai răbdat;
Bucură-te, că din aceasta moartea vremelnică ţi-ai dobândit;
Bucură-te, că Hristos în ceruri te-a primit şi cu cunună cerească te-a împodobit;
Bucură-te, Nimfodora mult pătimitoare!

Condacul al 8-lea

Văzând tiranii trupurile voastre mult chinuite, se spăimântau de mulţimea răbdării voastre şi nu pricepeau cum nişte tinere atât de firave au putut răbda atâtea munci, iar noi cântăm împreună cu muceniţele, Celui ce le-a întărit: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Dorind a vedea frumuseţea ta cea neasemănată Hristoase, muceniţele cele rănite de dragostea ta prea dulce, Cuvinte cel fără de început, vitejeşte au răbdat amărăciunea chinurilor, iar noi le cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de munci neînfricate;
Bucuraţi-vă, căci cu cugetul aţi privit numai spre faţa cea prea luminată a Mirelui;
Bucură-te, Minodora, că sfărâmările fluierelor vitejeşte le-ai răbdat şi cununi de biruinţă ai câştigat;
Bucură-te, Mitrodora, că spânzurându-te pe lemn, ai răbdat munca focului şi jăratecul rătăcirii cu roua dragostei lui Hristos l-ai stins;
Bucură-te, Nimfodora care zgârierile cele cumplite ai răbdat şi slava cerească ai câştigat;
Bucuraţi-vă, odrasle binecredincioase;
Bucuraţi-vă, tinere înţelepte şi prea frumoase;
Bucuraţi-vă, lauda Vitiniei;
Bucuraţi-vă, slava creştinilor;
Bucuraţi-vă, întărirea bisericilor;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 9-lea

Ca nişte crini au răsărit în mijlocul mucenicilor fecioarele cele pururea pomenite şi au umplut de miros bun Biserica cu darul Duhului prin mulţimea chinurilor cele de multe feluri, iar noi cu bucurie le cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Fiind aprinse de dragostea Ziditorului, aţi potolit boldurile şarpelui, săvârşind lupte bărbăteşti în trupuri femeieşti, pentru aceea v-aţi încununat cu cununi dumnezeieşti, iar noi, cei săraci în fapte bune, vă lăudăm aşa:
Bucuraţi-vă, că luptându-vă cu vrăjmaşii cei nevăzuţi, aţi biruit cu trupul pe cei fără de trup;
Bucuraţi-vă, cugetătoarelor de Dumnezeu fecioare;
Bucuraţi-vă, cele împodobite cu rănile muceniciei;
Bucuraţi-vă, cele împiestrite cu frumuseţea chinurilor;
Bucuraţi-vă, mieluşele fără de răutate;
Bucuraţi-vă, că aţi stat înaintea tiranilor, ca între nişte lupi sălbatici;
Bucuraţi-vă, că v-aţi împletit cununi neveştejite;
Bucuraţi-vă, că aţi dobândit dumnezeiasca mărire;
Bucuraţi-vă, că înaintea Stăpânului aţi căpătat îndrăznire;
Bucuraţi-vă, că prin voi şi noi nădăjduim mântuire;
Bucuraţi-vă, că pe voi înaintea lui Hristos, vă rugăm să ne fiţi mijlocitoare;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 10-lea

Păgânul muncitor, nefiindu-i de ajuns că v-a muncit în viaţă, cu mânie s-a pornit asupra trupurilor voastre neînsufleţite, poruncind să fie date focului, ca să nu mai rămână nici o mângâiere creştinilor, ci toată urma voastră să o piardă, iar noi cântăm lui Hristos, celui ce v-a păzit pe voi: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Pregătind păgânii focul, ca să ardă trupurile sfintelor, alt foc cu tunet din cer s-a pogorât şi întru clipeala ochiului pe Fronton şi pe muncitori i-a ars, iar peste focul cel aprins de ei o ploaie mare s-a revărsat încât s-a stins spre bucuria creştinilor, iar noi pentru această biruinţă cântăm:
Bucuraţi-vă, că şi după moarte păgânul asupra voastră a dorit să se răzbune;
Bucuraţi-vă, că în foc a poruncit a vă pune;
Bucuraţi-vă, că cerescul Mire, trupurile voastre spre alte munci nu le-a lăsat;
Bucuraţi-vă, că Acesta foc din cer peste păgâni a dat;
Bucuraţi-vă, că focul pe toţi i-a mistuit;
Bucuraţi-vă, că aceştia plată pentru faptele lor şi-au primit;
Bucuraţi-vă, că focul cel pregătit pentru voi, prin ploaie s-a stins;
Bucuraţi-vă, că multă bucurie creştinilor s-a făcut;
Bucuraţi-vă, căci credincioşii au luat trupurile voastre nevătămate de foc.
Bucuraţi-vă, că la loc de cinste le-au îngropat;
Bucuraţi-vă, căci cu mare evlavie lor s-au închinat;

Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 11-lea

Luând creştinii trupurile voastre cele mult osândite de mulţimea chinurilor, le-au îngropat într-un mormânt, şi precum în viaţă surori nedespărţite atât după trup cât şi după duh aţi fost, aşa şi în mormânt nedespărţite aţi rămas, iar în cereasca Împărăţie tot împreună v-aţi bucurat, pentru care şi noi împreună cu voi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

După ce creştinii au îngropat Sfintele moaşte, peste cinstitul vostru mormânt au zidit o frumoasă biserică, pentru care şi noi cu bucurie strigăm:
Bucuraţi-vă, că un singur mormânt pe toate trei v-a încăput;
Bucuraţi-vă, că şi în viaţă şi în veşnicie aţi fost nedespărţite;
Bucuraţi-vă, că darul tămăduirilor atât în viaţă cât şi după moarte aţi primit;
Bucuraţi-vă, că darul Duhului Sfânt în voi a fost sălăşluit;
Bucuraţi-vă, că la buchetul mucenicilor încă trei flori s-au adăugat;
Bucuraţi-vă, căci creştinii cu multă bucurie vă prăznuiesc;
Bucuraţi-vă, că în ziua pomenirii voastre, la mormânt mulţi bolnavi se tămăduiesc,
Bucuraţi-vă, că din mormântul vostru miresme se răspândesc;
Bucuraţi-vă, că prin muncile trecătoare, aţi câştigat viaţa nepieritoare;
Bucuraţi-vă, căci prin chinuri cu Hristos v-aţi unit;
Bucuraţi-vă, căci cu aceasta veţi vieţui nedespărţit;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 12-lea

Înfrumuseţatu-v-aţi fecioarelor şi luminat v-aţi mărit, cu totul iubind pe Cuvântul cel Preaslăvit, de a cărui dragoste fiind rănite, cu vitejie aţi răbdat mulţimea chinurilor cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Lăudăm nevoinţele voastre, Sfintelor fecioare: Minodora, Mitrodora şi Nim-odora, şi slăvim pe Dumnezeu, care v-a învrednicit acestui mare dar şi năzuim la mijlocirile voastre cele către Dumnezeu, pentru care vă lăudăm:
Bucuraţi-vă, că acum locuiţi la înălţime;
Bucuraţi-vă, că în lume săvârşiţi minuni multe;
Bucuraţi-vă, că staţi între cetele mărite;
Bucuraţi-vă, că prin voi Hristos milă ne trimite;
Bucurati-vă, că vedeţi faţa Ziditorului a toate;

Bucuraţi-vă, că vă rugaţi Lui, din nevoi a ne scoate;
Bucuraţi-vă, că aveţi trecere pentru noi către Domnul;
Bucuraţi-vă, că El ascultă rugăciunile voastre pentru tot omul;
Bucuraţi-vă, că sunteţi nouă ajutor întru primejdii;
Bucuraţi-vă, că pe voi vă avem stâlp al nădejdii;
Bucuraţi-vă, că sunteţi calde mijlocitoare celor ce poartă numele vostru;
Bucuraţi-vă, mari apărătoare ale celor ce vă cinstesc pe voi;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
O, prea lăudatelor muceniţe: Minodora, Mitrodora, Nimfodora, cele întocmai cu numărul Treimii mijlociţi înaintea Tronului ceresc, să fim izbăviţi de ispite, de necazuri, de boli şi de toate relele întâmplări, ca să cântăm împreună cu voi: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Fiind născute în cetatea Vitiniei şi după trup surori, fiind cu mare osârdie aţi dorit a vă face surori şi după duh, căci cu suflet aţi ales a sluji lui Dumnezeu, pentru care noi vă lăudăm cu cântări aşa:
Bucuraţi-vă, că din părinţi binecredincioşi aţi răsărit;
Bucuraţi-vă, că cetatea Vitiniei văzându-vă se veselea;
Bucuraţi-vă, că idolii în faţa voastră se ruşinau;
Bucuraţi-vă, că spre toţi cu blândeţe priveaţi;
Bucuraţi-vă, că după putere milostenie şi fapte bune făceaţi;
Bucuraţi-vă, că în casa părintească, în cămările voastre singuratice vă plăcea să staţi;
Bucuraţi-vă, că dorinţa arzătoare de singurătate prindea rădăcini în sufletele voastre;
Bucuraţi-vă, că la această dorinţă a sufletului nu aţi stat nepăsătoare;
Bucuraţi-vă, fericitelor de fapte bune lucrătoare;
Bucuraţi-vă, că răbdarea v-a suit la trei înălţimi;
Bucuraţi-vă, că limpede vedeaţi faţa Sfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Condacul 1
Toată limba să mişte către lauda fecioarelor celor înţelepte, care întocmai cu numărul Treimii şi tot graiul omenesc cântări să le alcătuiască, că acestea de lume s-au osebit şi pentru Hristos au pătimit, neţinând seama de cele trecătoare, şi toată

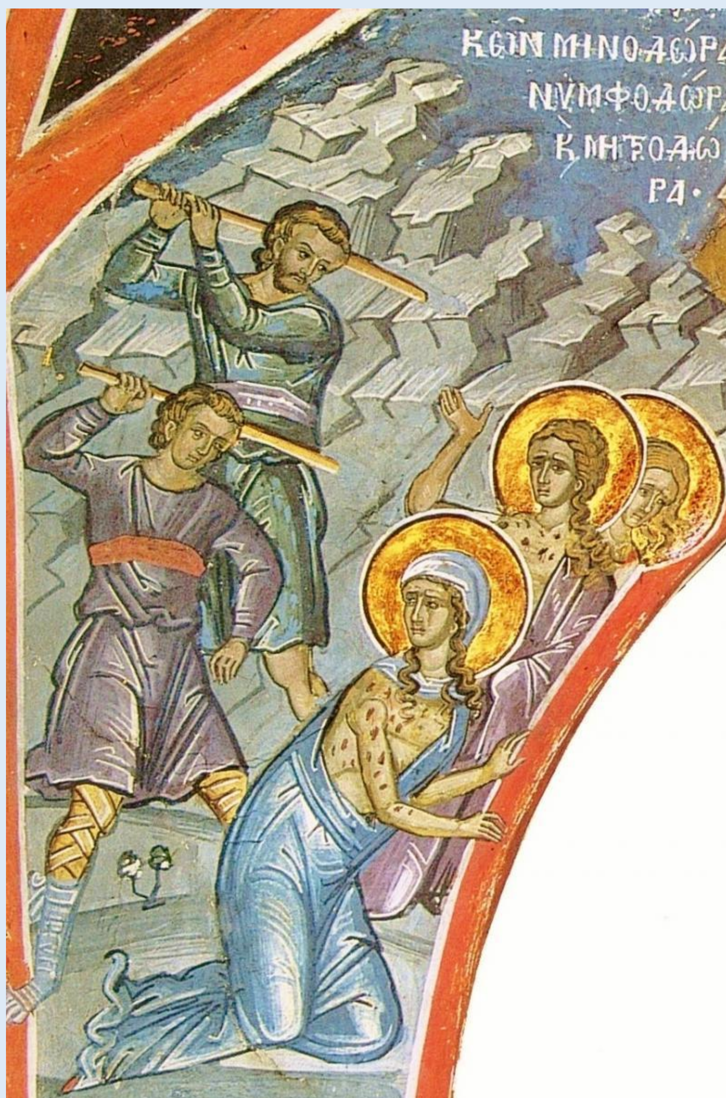
bogăţia pământească defăimând, numai pe cea cerească au căutat, pentru aceasta şi noi le cântăm: ***Bucuraţi-vă, treime de fecioare, mult pătimitoare!***

***

Aceste trei fecioare, Minodora, Mitrodora şi Nimfodora, s-au adus pe sine în dar Sfintei Treimi. Alţii aduc lui Dumnezeu daruri din averile lor cele din afară, precum oarecând cei trei împăraţi de la răsărit au adus aur, tămâie şi smirnă. Iar ele au adus daruri din visteriile cele dinlăuntru; şi-au adus sufletele ca un aur, dar nu aur stricăcios răscumpărat, ci sânge cinstit, ca al unul miel fără de prihană. Au adus cugete curate drept tămâie, grăind cu apostolul: "A lui Hristos bună mireasmă suntem" (II Cor.2,15), iar trupurile lor, neatinse de mână bărbătească, spre bătăi dându-le pentru Hristos, le-au adus pe ele dar lui Dumnezeu ca smirna ştiind bine că Domnul nu are trebuinţă de ale noastre bogaţii vremelnice, ci de noi înşine, după cuvântul lui David: "Domnul meu eşti Tu, că bunătăţile mele nu-Ţi trebuiesc". Drept aceea singure pe sine s-au adus lui Dumnezeu, precum arată sfânta lor viaţă şi vitejeasca pătimire.

Acestea s-au născut în Bitinia şi după trup surori fiind, s-au făcut surori şi după duh; cu un suflet au ales a sluji lui Dumnezeu mai mult decât lumii şi deşertăciunilor ce sunt în lume. Şi, vrând ca împreună cu sufletul să-şi ferească şi trupul neîntinat, ca prin curăţie să se unească cu curatul mire, Hristos Domnul lor, au ascultat glasul Lui ce zice: "Ieşiţi din mijlocul popoarelor şi vă deosebiţi, iar de necurăţia lor să nu vă atingeţi şi Eu vă voi primi pe voi" (II Cor. 6,17).

Drept aceea, au ieşit de la petrecerea cea împreună cu oamenii, dorind şi hotărând ca să petreacă în feciorie şi, înstrăinându-se de toată lumea, s-au sălăşluit la un loc singuratic, bine ştiind că nu se poate uşor să se păzească curăţia feciorească în mijlocul lumii, ce are ochi plini de răutate şi de desfrânare. Că precum apele de izvoare intrând în mare îşi pierd dulceaţa şi cu apa mării împreunându-se se fac sărate, tot aşa şi curăţia, când s-ar sălăşlui prin mijlocul lumii ca prin mijlocul mării şi ar iubi-o pe ea, nu-i este cu putinţă ca din apele cele sărate ale iubirii de dulceaţă să nu bea.

Fiica lui Iacov, Dina, până nu s-a dus ea la Sichem, cetatea limbilor, era fecioară curată, iar când a ieşit ca să cunoască pe fiicele cele ce locuiau acolo şi s-a împrietenit cu dânsele, îndată şi-a pierdut fecioria sa (Facere 34,2).

Ticălosul Sichem, adică lumea aceasta, cu cele trei fiice ale sale: "pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieţii" (I Ioan 2,16) nu ştie nimic altceva decât numai a vătăma pe cei ce se lipesc de dânsa. Precum funinginea înnegreşte pe cei ce se ating de dânsa, tot aşa şi pe cei ce-o îndrăgesc îi face negri, necuraţi şi spurcaţi.

Fericit este cela ce fuge de lume, ca să nu se înnegrească de necurăţiile ei; feri-cite sunt aceste trei sfinte fecioare care au scăpat de lume şi de cele trei fiice ale acesteia de care am amintit, că nu s-au înnegrit cu spurcăciunile lor şi s-au făcut albe şi curate porumbiţe, care prin lucrare şi prin dumnezeiasca vedenie, cu două

aripi zburând prin munţi şi prin pustietăţi, au dorit ca în dumnezeiasca dragoste, ca într-un cuib să se odihnească, "pentru că pustnicilor celor ce sunt afară de lumea cea deşartă" li se face neîncetată dorire dumnezeiască.

Petrecerea lor era pe un deal înalt şi pustiu, care era aproape de apele cele calde ale Bithiei ca la două stadii depărtare. Acolo, sălăşluindu-se, petreceau neîncetat în post şi în rugăciuni. Lina adăpostire şi odihna bună şi-au aflat curăţiei lor celei fecioreşti care, ca să nu fie văzută de oameni, au ascuns-o în pustie, iar ca să nu fie văzută de îngeri, au suit-o pe ea pe dealul cel înalt. La înălţimea muntelui s-au suit ca, praful cel pământesc de pe picioarele lor scuturându-l, spre cer să se apropie. Chiar din singurul loc în care petreceau viaţa lor cea îmbunătăţită se arată lepădarea de toate şi singurătatea, pentru că aceasta arată pustia.

Zelul ce înaripează dumnezeiasca lor gândire, apele cele calde lângă care petreceau, nu înseamnă oare căldura inimii lor, cea îndreptată către Dumnezeu? Că precum Israel scăpând din robia Egiptului petrecea în pustie, aşa aceste sfinte fecioare, ieşind din lume, viaţa cea pustnicească au iubit-o. Şi precum Moise, suindu-se în munte, a văzut pe Dumnezeu, aşa acestea în zelul lor cel înalt fiind, ochii cei trupeşti i-au ridicat spre Dumnezeu, iar cu cei ai gândului priveau spre dânsul luminos. Şi, precum acolo, prin lovirea în piatră au ieşit ape, aşa, în dânsele, din cea smerită lovire în piept, pâraie de lacrimi din ochii lor ieşeau şi cu atât mai calde erau izvoarele apelor, cu cât de calde erau lacrimile ochilor lor, pentru că acelea numai trupeasca tină puteau să o spele, iar acestea şi prihănirile cele sufleteşti le curăţeau şi le albeau mai mult decât zăpada.

Dar ce mai aveau lacrimile să curăţească din acelea care, curăţindu-se pe sine de toată spurcăciunea trupului şi a duhului, vieţuiau ca îngerii pe pământ? În inima cuiva, din aducerea aminte a mulţimii păcatelor, se nasc umilinţa şi lacrimile; într-însele, ca în nişte curate fecioare, din dragostea cea către Dumnezeu izvor de lacrimi ieşeau, pentru că unde focul dumnezeieştii iubiri arde, acolo este cu neputinţă ca să nu fie ape de lacrimi. Că aşa este puterea focului aceluia care, când se aprinde, ca în cuptor arde în inima cuiva; pe cât este văpaia pe atât şi roua înmulţeşte; ca pe câtă dragoste este undeva, pe atâta este şi umilinţă. Din dragoste se nasc lacrimile şi Hristos când plângea pe prietenul Său Lazăr, s-a zis despre Dânsul: "Vezi cum îl iubea pe el!"

Plângeau sfintele fecioare în rugăciuni şi în dumnezeieştile lor cugetări pentru că iubeau pe Domnul, de a cărui vedere dorind să se sature, cu lacrimi aşteptau vremea Lui, ca să vadă pe Mirele ceresc cel iubit. Fiecare dintr-însele cu David grăia: "Când voi veni şi mă voi arăta feţei lui Dumnezeu, făcutu-s-au lacrimile

mele mie pâine ziua şi noaptea"; ca şi cum ar zice: "De aceasta ziua şi noaptea lăcrimam, că nu vine degrabă acea vreme în care am putea să venim şi să ne arătăm feţei prea dulcelui şi doritului nostru Iisus Hristos, de a cărui vedere dorim să ne săturăm, aşa cum doreşte cerbul izvoarele apelor".

Cu o viaţă aleasă ca aceasta, au fost miluite de Dumnezeu, când sfintele fecioare se depărtară din lume; pentru că după cum nu poate să se ascundă cetatea deasupra muntelui stând, tot astfel tămăduirile neputincioşilor pe care, cu minune, dânsele le făceau, ca nişte trâmbiţe cu mare glas, prin toată partea aceea le-a vestit.

Într-acea vreme împărăţea Maximian păgânul, iar în partea aceea stăpânea Fronton, boierul care auzind de aceste sfinte fecioare, a poruncit să le prindă pe ele şi să le aducă înaintea sa.

Mieluşelele lui Hristos, pe care nu le-au vătămat fiarele pustiei, oamenii cei cu chip de fiară şi cu nărav rău le-au prins şi le-au adus înaintea prigonitorului. Au stat la judecata păgânilor cele trei fecioare, ca trei îngeri înaintea lui Dumnezeu celui în Treime slăvit. Nu erau vrednici ochii oamenilor celor păcătoşi să privească la feţele lor cele cu sfânta cuviinţă, care străluceau cu îngerească frumuseţe şi cu darul Sfântului Duh. Se mira prigonitorul de frumuseţea lor cea în pustie păzită, frumuseţe cum nici în casele împărăteşti n-au văzut vreodată. Că deşi trupurile lor de multele osteniri şi de postiri erau istovite, feţele lor nu-şi pierduseră frumuseţea cea feciorească deloc, ba încă o aflaseră pe ea pentru că unde era inima plină de duhovnicească bucurie şi veselie acolo nu se putea veşteji floarea frumuseţii feţei, după cum scrie: "Inima veselindu-se, faţa înfloreşte". Înfrânarea are uneori oarecare dar de felul acesta, ca în loc de întristare, cu podoaba înfrumuseţează feţele omeneşti, precum pe Daniil şi cu dânsul pe cei trei tineri; aceştia în post şi în înfrânare trupească petrecând, frumuseţea lor întrecea pe a tuturor tinerilor celor împărăteşti din Babilon. Aceeaşi frumuseţe puteai să vezi şi la acele sfinte fecioare, încât se uimea mintea omenească văzând pustniceştile flori şi dumnezeieştile fecioare că întreceau cu frumuseţea lor şi cu podoaba toate frumuseţile fiicelor omeneşti.

Deci, le-a întrebat pe ele mai marele, mai întâi de nume şi moşie. Iar ele i-au spus că după numele lui Hristos creştine se numesc, iar numele cele luate de la botez sunt: Minodora, Mitrodora şi Nimfodora, născute într-acea ţară a Bithiniei de un tată şi de o mamă.

Apoi, a tins mai marele către dânsele vorba sa prin îmbunări, trăgându-le pe ele spre păgânătatea sa şi zicându-le: *"O, fecioarelor frumoase! pe voi marii noştri zei*

v-au iubit şi cu frumuseţe ca aceasta v-au cinstit, iar încă şi cu mari bogăţii a vă cinsti pe voi sunt gata, numai voi să le daţi lor cinste şi cu noi să le aduceţi jertfă şi închinăciune. Iar eu înaintea împăratului vă voi lăuda pe voi şi când vă va vedea împăratul vă va iubi, şi cu multe daruri vă va cinsti şi după cei mai mari ai săi vă va căsători pe voi şi veţi fi mai mult decât alte femei cinstite, slăvite şi bogate.“

Atunci, Minodora, sora mai mare, şi-a deschis gura sa cea tăcută, zicând: "Dumnezeu ne-a zidit pe noi şi cu chipul său ne-a înfrumuseţat, acestuia ne închinăm, iar de alt dumnezeu afară de dânsul nici nu vrem a auzi. Iar de darurile voastre şi de aşa cinste avem trebuinţă precum cineva are trebuinţă de gunoiul ce se calcă cu picioarele. Ba încă şi bărbaţi de bun neam de la împăratul tău ne făgăduieşti nouă? D-apoi cine poate să fie mai bun decât Domnul nostru, Iisus Hristos, căruia prin credinţă ne-am făcut mirese, prin curăţie ne-am însoţit, cu sufletul ne-am lipit, cu dragoste ne-am unit şi El este nouă cinste şi slavă şi bogăţie şi de Dânsul nu numai tu şi împăratul tău, ci nici toată lumea aceasta nu poate să ne despartă pe noi".

Iar Mitrodora a zis: "Ce folos este omului de a dobândi toată lumea şi şi-ar pierde sufletul. Pentru că ce ne este nouă lumea aceasta împotriva iubitului Mire şi Domnului nostru? Tina împotriva aurului, întuneric împotriva soarelui, fiere împotriva mierei. Deci, oare pentru lumea cea deşartă să cădem din dragostea Domnului şi să ne pierdem sufletele noastre?”

Iar prigonitorul a zis: *"Multe grăiţi că nu ştiţi chinurile, nici să luaţi bătăi, pe care, când le veţi şti, veţi zice altfel".*

Atunci a răspuns cu râvnă Nimfodora: "Oare cu munci şi cu bătăi cumplite voieşti să ne înfricoşezi pe noi? Adună aici din toată lumea uneltele cele de muncire, săbiile, grătarele, unghiile cele de fier. Cheamă pe toţi muncitorii din toată lumea. Strânge toate felurile de munci şi le întoarce pe ele spre trupul nostru cel slab şi vei vedea că mai întâi toate uneltele acelea se vor sfărâma, mâinile tuturor prigonitorilor vor obosi şi toate felurile de munci ale tale vor slăbi mai înainte de a ne lepăda noi de Hristos al nostru, pentru care muncile cele amare vor fi pentru noi rai dulce, iar vremelnica moarte, viaţă veşnică ne va fi nouă".

Iar mai marele a zis către dânsele: *"Vă sfătuiesc pe voi ca un tată; ascultaţi-mă pe mine, fiicelor, şi jertfiţi zeilor noştri. Sunteţi surori de un pântece, deci să nu vreţi a vedea una pe alta plină de necinste şi de ruşine, suferind cumplite munci, nici să*

poftiţi ca să vedeţi veştedă floarea frumuseţii voastre. Oare nu vă zic bine, oare nu vă sunt vouă de folos cuvintele mele? Eu vă dau adevărat sfat părintesc, nevrând ca să vă văd pe voi dezbrăcate, bătute, tăiate şi în bucăţi zdrobite. Deci, să vă supuneţi poruncii mele, că nu numai de la mine, ci şi de la împăratul să luaţi dar şi toate bunătăţile luându-le, întru norocire să petreceţi zilele voastre, ascultându-mă pe mine acum. Iar de nu, apoi îndată primejdii amare şi dureri grele vă vor cuprinde pe voi şi va pieri frumuseţea feţii voastre".

La aceste cuvinte a răspuns Minodora: "Nouă, o, judecătorule, nici îmbu-nările tale nu ne sunt primite, nici îngrozirile înfricoşate! Pentru că ştim că a ne desfăa voi de bogăţii, de slavă şi de toate dulceţile cele vremelnice ne este nouă a ne găti veşnică amărăciune în iad. Iar a răbda pentru Hristos vremelnicile munci, este a ne mijloci nouă veşnică bucurie în ceruri. Şi acea nenorocire pe care o făgăduieşti nouă este nestatornică şi muncile cu care ne îngrozeşti pe noi sunt vremelnice. Iar ale Stăpânului nostru, atât muncile pe care le-a gătit celor ce-L urăsc pe el sunt veşnice, cât şi mulţimea bunătăţii pe care a ascuns-o celor ce-L iubesc pe El este nesfârşită. Pentru aceea, nu vrem bunătăţile voastre, nici ne temem de munci că sunt trecătoare, ci ne temem de muncile iadului şi privim la bunătăţile cele cereşti, că sunt veşnice, dar mai ales iubim pe Hristos, Mirele nostru, pentru care chiar dorim a muri; ci a muri cu un suflet împreună, ca să ne arătăm că suntem surori cu duhul, mai mult decât cu trupul. Şi, precum un pântece ne-a născut pe noi în lume, tot aşa moartea cea mucenicească pentru Hristos deodată să ne scoată din lumea aceasta şi o cămară a Mântuitorului să ne primească pe noi şi aşa nu ne vom despărţi în veci".

După aceasta, ridicându-şi ochii în sus a suspinat şi a zis: ***"O, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, nu ne vom lepăda de Tine înaintea oamenilor, nici Tu să nu Te lepezi de noi înaintea Tatălui Tău, care este în ceruri".***

Şi iar a zis către prigonitori: "***Munceşte dar, o, judecătorule, acest trup al nostru care se vede, frumos răneşte-l pe el cu bătăile, că nici o înfrumuseţare nu poate să fie mai bună trupului nostru, nici aurul, nici mărgăritarele, nici hainele cele de mult preţ, precum sunt bătăile cele pentru Hristos al nostru, pe care demult dorim ca să le suferim".***

Iar boierul a zis către dânsa: *"Tu eşti mai mare şi cu anii şi cu înţelegerea, şi ar fi trebuit să înveţi şi pe celelalte să se supună poruncii împăratului; iar tu nu asculţi, răzvrătindu-te împreună cu dânsele. Deci, ascultă-mă pe mine, rogu-mă ţie, împlineşte porunca şi închină-te zeilor, aşa încât surorile tale, privind la tine, să facă tot aşa".*

Iar Sfânta i-a răspuns: ***"În zadar te osteneşti îngrijindu-te ca să ne desparţi pe noi de Hristos şi să ne abaţi la închinăciunea idolilor pe care voi zei îi numiţi. Nici eu nu voi face aceasta, nici surorile mele cu care sunt, precum şi ele cu mine, un suflet, un gând şi o inimă, iubind pe Hristos. Deci te sfătuiesc pe tine să nu te osteneşti mai mult cu cuvintele, ci cu un singur lucru să nu încetezi: bate, taie, arde, zdrobeşte mădularele, atunci vei vedea de ne vom supune neîndumnezeitei tale porunci. Ale lui Hristos suntem şi suntem gata a muri pentru Dânsul"!***

Acestea auzindu-le Fronton, s-a umplut de mânie şi toată iuţimea sa spre Minodora a vărsat. Şi îndată a poruncit ca pe cele două surori mai mici depărtându-le, pe Minodora, sora lor, să o dezbrace şi patru speculatori (Cel ce retează capetele condamnaţilor) să o bată. Şi bătură pe sfântă în timp ce pristavul striga: "Cinsteşte pe zei şi laudă pe împăratul şi legile lui nu le defăima"! Şi o bătură pe ea două ceasuri.

Iar când a zis chinuitorul către dânsa: "Jertfeşte idolilor!", ea a răspuns lui: ***"Nu fac altceva decât numai jertfă aduc. Au nu vezi că toată pe mine m-am adus jertfă Dumnezeului meu?"***

Iar prigonitorul porunci slugilor ca să o bată pe ea mai tare. Deci o bătură peste tot trupul fără milă, sfărâmându-i alcătuirile ei, frângându-i oasele şi trupul zdrobindu-i. Iar ea, cuprinsă fiind de dragostea cea cu osârdie a Mirelui său Celui fără de moarte şi de dorire, cu vitejie răbda ca şi cum nu simţea durerile. Apoi, din adâncul inimii a strigat: ***"Doamne Iisuse Hristoase, veselia mea şi dragostea inimii mele, la Tine pun nădejdea mea şi mă rog, primeşte în pace sufletul meu".*** Şi acestea zicându-le şi-a dat duhul şi a mers la iubitul său Mire, înfrumuseţată cu rănile ca de nişte podoabe de mult preţ.

Iar după patru zile prigonitorul punând pe Mitrofora şi pe Nimfodora înaintea sa la judecată, a adus lângă picioarele lor trupul cel mort al surioarei lor cea mai mare. Şi zăcea acel trup cinstit al Sfintei Minodora gol, neacoperit cu nimic, şi nu era pe dânsul nici un loc nerănit, toate mădularele sfărâmate de la picioare până la cap, nu era nimic întreg, şi era umilită privelişte pentru toţi.

Aceasta a făcut-o prigonitorul, ca şi cum ar zice: "Oare vedeţi pe sora voastră? Aceeaşi soartă veţi avea şi voi!" Şi nădăjduind că acele două surori, văzând trupul surorii lor muncit aşa de cumplit, se vor teme şi se vor supune voiei lui. Iar toţi cei ce erau de faţă, privind la trupul acela mort şi cumplit, erau biruiţi de firească jale şi umilindu-se, plângeau; doar singur prigonitorul mai mult se întărea ca o piatră.

Iar pe Sfintele fecioare Mitrodora şi Nimfodora, deşi dragostea cea către soră le pleca spre lacrimi le oprea pe ele dragostea cea mare a lui Hristos şi nădejdea cea încredinţată, că sora lor acum se veseleşte în cămara Mirelui său, şi pe dânsele le va aştepta la sine ca, de aceleaşi răni împodobindu-se, să se sârguiască a veni şi a se arăta feţii Domnului celui prea dorit.

Aceasta oprea lacrimile sfintelor fecioare care, privind sfântul trup cel ce zăcea înaintea lor, ziceau: "Fericită eşti tu, soro şi maica noastră, căci te-ai învrednicit a fi încoronată cu mucenicească cunună şi a intra în cămara Mirelui tău! Deci roagă-te Domnului celui prea bun, pe care acum Îl vezi, ca nezăbovind să ne poruncească şi nouă ca prin a ta cale să venim la Dânsul şi să ne închinăm măririi Lui, să ne îndulcim de dragostea Lui şi să ne veselim cu dânsul în veci. O, prigonitorilor, de ce zăboviţi mult neucizându-ne pe noi? Pentru ce ne lipsiţi pe noi de partea iubitei surori? De ce nu ne daţi nouă degrabă acest pahar al morţii, de care însetăm ca de o prea dulce băutură? Iată, gata sunt mădularele noastre spre zdrobire, gata coastele spre ardere, trupul spre rupere, capetele spre tăiere şi gata inima spre bărbătească răbdare. Deci, începeţi lucrul vostru şi să nu nădăjduiţi de la noi nimic, căci nu vom pleca genunchii la idolii cu nume mincinos. Ne vedeţi pe noi cu osârdie dorind de moarte şi ce vreţi mai mult? Dorim a muri cu sora noastră pentru Hristos Domnul, Mirele nostru cel prea iubit!"

Iar judecătorul, deşi vedea minţile lor cele nefricoase şi dorirea lor neschimbată pentru Hristos, le ispitea încă, cu momire, ca să se plece la gândul său, şi le zicea oarecare lucru viclean.

Ele i-au răspuns: "Cât o să mai stăruieşti, ticălosule, a grăi cele potrivnice hotărârii noastre celei tari? Dacă crezi că suntem ramuri ale unei rădăcini şi surori de un pântece, apoi să ştii cu de-adinsul că şi un gând avem, pe care de la sora noastră cea ucisă de tine să-l înţelegi: că dacă chipul ei nu arăta că va putea pătimi cu bărbăţie şi cu toate acestea atâta putere în răbdare a arătat, apoi ce crezi că vom face noi, privind la sora noastră care s-a dat pe sine pildă nouă? Au nu vezi cum aceasta, chiar şi zăcând şi gura închisă având-o, ne învaţă pe noi şi ne sfătuieşte spre nevoinţa cea mucenicească? deci, nu ne vom despărţi de dânsa, nici nu vom rupe legăturile rudeniei noastre, ci vom muri, precum şi aceea a murit pentru Hristos. Ne lepădăm de bogăţiile tale făgăduite, ne lepădam de slavă şi de tot lucrul cel ce din pământ este şi în pământ iar se întoarce. Ne lepădăm de mirii cei stricăcioşi, având pe Cel nestricăcios, pe carele Îl iubim şi căruia în loc de zestrea noastră, Îi aducem moartea cea pentru Dânsul, ca să ne învrednicească de cămara Lui cea fără de moarte, veşnică şi sfântă".

Atunci prigonitorul, deznădăjduindu-se de aşteptarea sa, s-a mâniat foarte şi a poruncit ca pe Nimfodora să o depărteze, iar pe Mitrodora spânzurând-o, să-i ardă cu făclii trupul. Şi i-au ars tot trupul două ceasuri. Iar o muncă ca aceasta răbdând, şi-a ridicat ochii săi către iubitul său Mire, pentru care pătimea, cerând ajutor de la Dânsul. Iar arsă ca un cărbune luând-o de pe lemn, a poruncit prigonitorul ca cu beţe de fier tare să o bată, sfărâmându-i toate mădularele ei şi într-acele munci Sfânta Mitrodora, strigând către Domnul, şi-a dat în mâinile Lui sfântul său suflet.

Deci, murind ea, adusă a fost a treia mieluşea a lui Hristos, Sfânta Nimfodora, ca să vadă trupurile cele moarte ale celor două surori ale sale şi de cea cumplită ucidere a acelora înfricoşându-se, să se lepede de Hristos.

Şi a început către dânsa prigonitorul cu vicleşug a zice: "O, frumoasă fecioară, de a cărei podoabă eu mai mult decât de ale celorlalte mă minunez, şi de tinereţe mi-e milă! Zeii îmi sunt martori că nu te iubesc mai puţin decât pe fiica mea, numai apropie-te şi te închină zeilor şi îndată vei avea de la împăratul mare dar, că îţi va da ţie averi şi cinste. Iar ce este mai mult, multă trecere vei avea la dânsul. Iar de nu, vai mie, rău vei pieri, ca şi surorile tale, ale căror trupuri le vezi aici."

Iar sfânta nu lua aminte la cuvintele lui, ci chiar împotrivă-i grăia, ocăra idolii şi pe închinătorii de idoli, ca David zicând: "Idolii păgânilor, argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti. Asemenea lor să fie cei ce îi fac pe ei şi toţi cei ce se nădăjduiesc spre dânşii."

Iar văzând nelegiuitul că nu sporeşte cu cuvintele nimic, a poruncit ca, dezbrăcând-o, pe ea să o spânzure şi cu unghii de fier să-i strujească trupul. Iar ea în acele munci, nici a strigat, nici a suspinat, ci numai în sus ridicându-şi ochii, îşi mişca buzele, semn de rugăciune a ei către Dumnezeu.

Şi când a strigat pristavul, jertfeşte idolilor, şi te vei izbăvi de munci, a răspuns sfânta: ***"Eu m-am jertfit pe mine Dumnezeului meu pentru care şi a pătimi îmi este dulceaţă mie şi a muri dobândă".***

La sfârşit, a poruncit ca prigonitorul să o bată cu beţe de fier până la moarte şi ucisă a fost sfânta pentru mărturisirea lui Iisus Hristos.

Aşa treimea aceasta de fecioare, pe Sfânta Treime a proslăvit cu moarte mucenicească. Iar prigonitorului nu i-a fost destul ca să le muncească vii, ci şi moarte fiind şi-a răzbunat asupra lor ura sa cea neîmblânzită. Pentru că a poruncit să aprindă un foc mare şi trupurile sfintelor muceniţe într-însul spre ardere să le

arunce. Iar aceasta făcându-se, deodată alt foc cu tunet mare a căzut din cer şi îndată a ars pe Fronton şi pe toţi slujitorii lui, cei ce au muncit pe sfintele muceniţe. Iar peste focul cel aprins o ploaie mare s-a vărsat şi l-a stins.

Atunci, credincioşii, luând trupurile sfintelor de foc nevătămate, le-au îngropat pe ele cu cinste, aproape de apele cele calde într-un mormânt. Pe cele care un pântece le-a născut, pe acelea şi un mormânt le-a primit, ca cele ce nedespărţite au fost în viaţa lor, nedespărţite să fie şi după moarte. Surori au fost pe pământ, surori sunt la ceruri într-o cămară a Mirelui lor, surori şi în mormânt, deasupra căruia s-a zidit o biserică în numele lor. Şi curg dintr-însa râuri de tămăduiri, întru slava lui Dumnezeu unuia în Treime şi întru pomenirea acestor trei sfinte fecioare, pentru ale căror rugăciuni să ne învrednicim a vedea pe Sfânta Treime, cea în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh, într-Unul Dumnezeu, căruia se cuvine slava în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfintelor muceniţe Minodora, Mitrodora şi Nimfodora)

Acatistul Sfintei împărătese Pulheria

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfintei împărătese Pulheria, glasul al 4-lea: Sfântă împărăteasă Pulheria, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre.

Condacul 1
Biserica se împodobeşte ca şi cu o diademă cu vieţuirea ta cea luminată de înţelepciunea Duhului şi saltă văzându-te pe tine strălucind întru lumina cea neapropiată, strigând Celui care te-a cinstit pe tine: ***Aliluia!***

Icosul 1
Purtarea de grijă a lui Dumnezeu te-a rânduit pe tine ca pe un dar minunat al împărăţiei greceşti, ca să aperi Biserica de tulburările ereticilor şi cu acoperământul păcii ţesut din rugăciunile tale să aduci mângâiere poporului, care te întâmpină pe tine cu flori de gânduri luminate:
Bucură-te, comoară a darurilor Ortodoxiei;
Bucură-te, păzitoare a testamentului credinţei;
Bucură-te, risipirea întunericului ereziilor;
Bucură-te, povăţuitoare pe cărările păcii;
Bucură-te, vistierie a gândurilor cereşti;
Bucură-te, alergare la hotarul înţelepciunii;
Bucură-te, dar de sus spre mântuirea poporului;
Bucură-te, oglindă a frumuseţii Ziditorului;
Bucură-te, vas curat al evlaviei sfinţitoare;
Bucură-te, podoabă a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, păzitoarea dogmelor părinteşti;
Bucură-te, curăţie desăvârşită a sufletului;

Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 2-lea
Ca pe o comoară a darurilor dumnezeieşti te-a aflat pe tine Biserica, pe care o ai cârmuit cu gândul înţelepciunii celei de sus, voind a o păzi nebiruită de săgeţile lui Veliar, spre a aduce în pace Stăpânului cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Fost-ai încununată cu cinstirea de augustă, căci înţelepciunea ta covârşea vârsta cea tânără, având izvor al darurilor tale pe Însuşi Hristos, cel care te povăţuia tainic a urma calea desăvârşitei feciorii, ca să primeşti de la îngeri cântări ca acestea:
Bucură-te, sălaş al darului înţelepciunii;
Bucură-te, vieţuire întru lumina curăţiei;
Bucură-te, carte a cuvintelor Duhului;
Bucură-te, călăuzitoare spre limanul mântuirii;
Bucură-te, iubitoare a frumuseţii îngereşti;
Bucură-te, bună chivernisire a comorii fecioriei;
Bucură-te, vas al miresmelor rugăciunii;
Bucură-te, flacără nestinsă a dorului dumnezeiesc;
Bucură-te, chimval sfinţit al Duhului;
Bucură-te, împodobirea minţii cu vălul Duhului;
Bucură-te, păzitoarea fecioriei desăvârşite;
Bucură-te, mângâierea celor tulburaţi;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 3-lea
Fiind luminată de Cuvântul vieţii, prin înţelepciunea cuvântului tău pe surorile tale le-ai adus la Hristos, ca să-I slujească Lui întru fecioria sufletului şi a trupului în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Urmând celei care s-a făcut prestol de heruvimi şi înălţime neajunsă a fecioriei, te-ai dăruit cu totul Împăratului îngerilor, făcând legământul fecioriei desăvârşite pe jertfelnicul iubirii dumnezeieşti; pentru aceasta, împreună cu darul fecioriei ai adus, ca semn văzut al făgăduinţei, prestolul dumnezeiesc cel din aur şi pietre scumpe, primind de la îngeri daruri de cântări ca acestea:
Bucură-te, înţeleaptă păzitoare a fecioriei;
Bucură-te, râvnitoarea vieţuirii îngereşti;
Bucură-te, luarea crucii fecioriei;
Bucură-te, dorirea celor mai presus de minte;

Bucură-te, plinitoarea testamentului mai presus de fire;
Bucură-te, oglindă a cugetării înalte;
Bucură-te, plinirea dorului de desăvârşire;
Bucură-te, înfrumuseţare cu podoaba fecioriei;
Bucură-te, vas luminat de Raza Tatălui;
Bucură-te, pecete a vieţuirii neîntinate;
Bucură-te, templu sfinţit al Cuvântului;
Bucură-te, prestol al doririlor dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfântă împărătească Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 4-lea

Primită fiind la împărăţie cu fratele tău, fost-ai lui stâlp de înţelepciune, căci totdeauna învăţându-l frica de Dumnezeu şi paza poruncilor Împăratului tuturor, l-ai deprins a-şi înălţa gândul la cele de sus şi a aduce cu îngerii Stăpânului jertfa laudelor de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ce virtute nu şi-a aflat deplina strălucire întru tine, împărătească Pulheria? Căci biserică prea slăvită ai zidit Împărătesei cerurilor, şi făcându-ţi inima biserică a darurilor Duhului, ai revărsat asupra tuturor mirul milei dumnezeieşti, îngrijindu-te de cei săraci, păstrând pacea în popor şi zidind lăcaşuri sfinte, care îţi înalţă acum glasuri de laudă:
Bucură-te, plinirea lucrării Ziditorului;
Bucură-te, biserică a darurilor Cuvântului;
Bucură-te, vistieria milei celor săraci;
Bucură-te, făclia călăuzitoare a poporului;
Bucură-te, lucrătoare în via mântuirii;
Bucură-te, sălaş sfinţit al Duhului;
Bucură-te, stea povăţuitoare la limanul dreptei credinţe;
Bucură-te, risipirea întunericului necredinţei;
Bucură-te, lauda neîncetată a poporului tău;
Bucură-te, păzirea Bisericii de atacul ereziilor;
Bucură-te, următoarea cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, palat al darurilor Înţelepciunii;
Bucură-te, Sfântă împărătească Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 5-lea

Văzând înţelepciunea şi frumuseţea celei nedreptăţite de fraţii ei, ai luminat-o cu Sfântul Botez, arătând-o pe ea mireasă a Cuvântului, dar şi bună soţie a împăratului

Teodosie, fratelui tău, de care minunată însoţire s-au bucurat şi îngerii, care strigă neîncetat Împăratului tuturor: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu toiagul blândeţii îndreptând pe fratele tău din căderea în mrejele ereziei, ca o mireasă înţeleaptă a lui Hristos ai păzit pe Mireasa Vieţii, Biserica Sa, de viclenia înşelăciunii lui Nestorie, adunând pe părinţii cei de Duhul înţelepţiţi la soborul a toată lumea din Efes; pentru aceasta şi ei, lăudând înţelepciunea şi râvna ta pentru dreapta credinţă, ţi-au împletit cunună de cântări ca acestea:
Bucură-te, apărătoare nebiruită a Bisericii;
Bucură-te, ruşinarea ereticului Nestorie;
Bucură-te, primitoarea înţelepciunii celei de sus;
Bucură-te, osârdie întru lucrarea în via Cuvântului;
Bucură-te, smulgerea spinilor ereziilor;
Bucură-te, purtătoarea focului rugăciunii;
Bucură-te, râvnă nemăsurată pentru Adevăr;
Bucură-te, statornicirea dogmelor dumnezeieşti;
Bucură-te, mângâierea Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, vas al mirului înţelepciunii;
Bucură-te, descuierea minţii cu cheile credinţei;
Bucură-te, cort al tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfântă împărătească Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 6-lea

Cu dragoste frăţească ai voit a îndrepta pe fratele tău, ca să fie cu luare aminte la ceea ce iscăleşte şi să primească în cartea inimii scrierea de mână îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Uneltirile vrăjmaşului de a te scoate din scaunul împărăţiei ca pe nişte mreje firave le-ai socotit şi, mutându-ţi toată dorirea spre Împăratul ceresc, ai alergat către Dânsul pe cărarea rugăciunii în cântarea de: Aliluia! Pentru aceasta îţi aducem cântări ca acestea:
Bucură-te, păzitoarea păcii dumnezeieşti;
Bucură-te, căutarea comorilor duhovniceşti;
Bucură-te, nesocotirea slavei lumeşti;
Bucură-te, iubitoarea petrecerii îngereşti;
Bucură-te, aflarea limanului rugăciunii;
Bucură-te, cetate nebiruită a Adevărului;
Bucură-te, primirea prigonirii fără tulburare;

Bucură-te, aşezarea la odihna nevoinţelor cereşti;
Bucură-te, iubirea înstrăinării pentru Hristos;
Bucură-te, urcare pe scara liniştirii;
Bucură-te, adăpare din paharul milei dumnezeieşti;
Bucură-te, floare neveştejită a Înţelepciunii;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 7-lea
Plecându-te spre rugămintea stăruitoare a fratelui tău, te-ai întors iarăşi la palatul împărătesc, şi potolind toată vrajba ereziilor, turma lui Hristos o ai călăuzit la limanul dreptei credinţe, ca să aducă Păstorului celui Mare cântarea de mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Întâiul mucenic Ştefan, plinind dorirea inimii tale, în Calcedon a voit a veni, împărăteasa Eudoxia aducând mâna sa; iar tu, cu dragoste ieşind în întâmpinarea lor, te-ai umplut de bucurie şi evlavie, iar noi, văzând buna ta cinstire adusă sfinţilor lui Hristos, îţi aducem cuvinte luminate ca acestea:
Bucură-te, primirea darului mucenicesc;
Bucură-te, stăruinţă la uşa rugăciunii;
Bucură-te, vas al evlaviei curate;
Bucură-te, primitoare a odorului dumnezeiesc;
Bucură-te, îndemnătoare spre cinstirea sfinţilor;
Bucură-te, lăcaş al bunei miresme dumnezeieşti;
Bucură-te, întâmpinarea cu evlavie a întâiului mucenic;
Bucură-te, primirea semnului împăcării;
Bucură-te, cer înţelegător al Treimii;
Bucură-te, povăţuitoare spre lăcaşurile cereşti;
Bucură-te, primirea cu bucurie a împărătesei ce te izgonise;
Bucură-te, pildă de vieţuire luminată;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 8-lea
Văzând mai dinainte cu ochii minţii vrednicia lui Marchian, l-ai pus pe el în scaunul împăratului Teodosie, celui ce-şi dăduse sufletul în mâinile Domnului, aducând Stăpânului darul cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Jertfitu-te-ai pentru pacea Bisericii tulburate de eretici şi, păzind nedezlegată legătura fecioriei, te-ai însoţit cu împăratul Marchian, pe care cinstindu-l ca pe un

adevărat frate întru Hristos, te-ai învrednicit de preţuirea lui şi de cuvintele noastre smerite:
Bucură-te, jertfire încununată de înţelepciune;
Bucură-te, păstrarea binecuvântării fecioriei;
Bucură-te, lauda celor iubitori de curăţie;
Bucură-te, însoţire spre păstrarea păcii lui Hristos;
Bucură-te, mângâierea Bisericii luptătoare;
Bucură-te, nădejdea celor asupriţi de neştiinţă;
Bucură-te, luminătoarea celor iubitori de desăvârşire;
Bucură-te, râul înţelepciunii ce adapă pământul Bisericii;
Bucură-te, slujitoarea dogmelor dumnezeieşti;
Bucură-te, comoara nepreţuită a fecioriei;
Bucură-te, lauda Miresei lui Hristos;
Bucură-te, ocârmuire către limanul păcii cereşti;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 9-lea
Sub sceptrul împărăţiei tale la sinoadele din Efes şi Calcedon s-a statornicit tot adevărul, izgonindu-se întunericul ereziilor, ca toţi întru dreaptă credinţă şi cu cuget curat să strige Împăratului cerurilor: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Făcându-te vistierie a darului Duhului, ai îmbogăţit Biserica Cuvântului cu faptele cele bune lucrate în pământul smereniei, şi de la toţi culegi cuvinte de cinstire ca acestea:
Bucură-te, comoară necheltuită a faptelor mântuirii;
Bucură-te, împodobirea Bisericii cu legătura Adevărului;
Bucură-te, întărirea tuturor pe temelia dreptei credinţe;
Bucură-te, dar dumnezeiesc făcut pământului grecesc;
Bucură-te, mângâierea celor săraci;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a celor din nevoi;
Bucură-te, împodobirea Bisericii lui Hristos cu înţelepciune;
Bucură-te, următoarea poruncilor dumnezeieşti;
Bucură-te, cunună a faptelor bune;
Bucură-te, sălaş al fecioriei desăvârşite;
Bucură-te, odihna celor împovăraţi de păcate;
Bucură-te, primirea celor lepădaţi;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 10-lea

Cu înţelepciune conducând împărăţia cea pământească, te-ai învrednicit, fericită, a lua din mâinile lui Hristos cheile Împărăţiei Cerurilor, cu care descuie-ne şi nouă porţile îndurărilor Cuvântului, ca să-I strigăm într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ca doi luminători mari v-aţi arătat, Sfinţilor Marchian şi Pulheria, luminând marginile lumii cu strălucirea virtuţilor voastre; iar noi, minunându-ne de curăţia sufletului tău împodobit cu toate mărgăritarele faptelor bune, îţi aducem, cuvioasă împărătească, şiragul cuvintelor noastre smerite:
Bucură-te, îngrijire de darul mântuirii;
Bucură-te, odihnă întru slujirea Cuvântului;
Bucură-te, lan al spicelor de gând dumnezeiesc;
Bucură-te, adăpare din paharul nevoinţelor;
Bucură-te, neîncetată păzire a legământului fecioriei;
Bucură-te, stea luminată de darul dumnezeiesc;
Bucură-te, făclie a Luminii neapuse;
Bucură-te, călătorie pe cărările desăvârşirii;
Bucură-te, odihnă întru cămara rugăciunii;
Bucură-te, vistierie a cuvintelor Vieţii;
Bucură-te, luminătoare a cărării mântuirii;
Bucură-te, icoană a frumuseţii îngereşti;
Bucură-te, Sfântă împărătească Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 11-lea

Cu cinstea de împărătească ai fost prea mărită de Hristos, dar ţi-ai îmbrăcat sufletul în haina gândurilor smerite şi cu pana gândului dumnezeiesc ai scris Treimii prea slăvite în cartea inimii cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Ca să smulgi neghinele ereziilor din Biserica lui Hristos te-ai ostenit prin alergarea pe cărările spinoase, dar cu picior vesel ai zdrobit capul şarpelui celui înţelegător, primind cununa cinstirilor dumnezeieşti:
Bucură-te, zid al dogmelor dumnezeieşti;
Bucură-te, alungarea viforului ereziilor;
Bucură-te, minunată scăpare a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, nimicirea taberelor vrăjmaşilor;
Bucură-te, luminarea celor întunecaţi de neştiinţă;
Bucură-te, lauda Părinţilor celor de Duhul insuflaţi;
Bucură-te, temelie a Cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, cetate neclintită a Adevărului;

Bucură-te, mărgăritar nepreţuit în vistieria Bisericii;
Bucură-te, grabnică sprijinitoare a celor din nevoi;
Bucură-te, cunună luminoasă a Bisericii;
Bucură-te, privighetoare a cântărilor Duhului;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 12-lea
Pe Mirele Hristos L-ai odihnit în palatul inimii tale smerite, Acesta şezând întru slavă pe tronul inimii împreună cu Tatăl şi cu Duhul cel dumnezeiesc şi primind slavoslovirile tale neîncetate de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
În ceata fecioarelor te veseleşti şi cu diadema împărătească eşti împodobită, cuvioasă Pulheria, privind cu bunăvoinţă spre cei ce aleargă la tine cu nădejde, aducându-ţi jertfa cântărilor de cinstire:
Bucură-te, ocrotitoarea fecioarelor înţelepte;
Bucură-te, întărirea noastră pe calea pocăinţei;
Bucură-te, vasul cel de aur plin de mirul înţelepciunii;
Bucură-te, carte a cuvintelor lui Hristos;
Bucură-te, vistierie necheltuită a săracilor;
Bucură-te, povăţuitoare tainică a monahilor;
Bucură-te, călăuzitoare împăraţilor bine credincioşi;
Bucură-te, îndreptătoare pe căile mântuirii;
Bucură-te, limanul doririlor îngereşti;
Bucură-te, pecete a darurilor Cuvântului;
Bucură-te, mireasmă a sfinţeniei înalte;
Bucură-te, minte luminată de raza Duhului;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfântă împărăteasă Pulheria, ceea ce cu osârdia ta întru slujirea Adevărului te-ai arătat apărătoare nebiruită a Ortodoxiei, îndreptând pe toţi la limanul dogmelor dumnezeieşti, întăreşte Biserica lui Hristos întru păstrarea neschimbată a testamentului dreptei credinţe, iar inimile noastre le întăreşte pe piatra mărturisirii Cuvântului!

Apoi se zice iarăşi:
Icosul 1
Purtarea de grijă a lui Dumnezeu te-a rânduit pe tine ca pe un dar minunat al împărăţiei greceşti, ca să aperi Biserica de tulburările ereticilor şi cu acoperământul

păcii ţesut din rugăciunile tale să aduci mângâiere poporului, care te întâmpină pe tine cu flori de gânduri luminate:
Bucură-te, comoară a darurilor Ortodoxiei;
Bucură-te, păzitoare a testamentului credinţei;
Bucură-te, risipirea întunericului ereziilor;
Bucură-te, povăţuitoare pe cărările păcii;
Bucură-te, vistierie a gândurilor cereşti;
Bucură-te, alergare la hotarul înţelepciunii;
Bucură-te, dar de sus spre mântuirea poporului;
Bucură-te, oglindă a frumuseţii Ziditorului;
Bucură-te, vas curat al evlaviei sfinţitoare;
Bucură-te, podoabă a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, păzitoarea dogmelor părinteşti;
Bucură-te, curăţie desăvârşită a sufletului;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!

Condacul 1
Biserica se împodobeşte ca şi cu o diademă cu vieţuirea ta cea luminată de înţelepciunea Duhului şi saltă văzându-te pe tine strălucind întru lumina cea neapropiată, strigând Celui care te-a cinstit pe tine: ***Aliluia!***

***

Istorisire de la Nichifor, Sozomen, Evagrie şi Kedrinos

Murind Arcadie împăratul grec, a lăsat pe fiul său cel mic Teodosie fiind de opt ani, şi pe cele trei fiice: Pulheria, Arcadia şi Marina.

Şi era Pulheria cu cinci ani mai mare decât fratele său, foarte înţeleaptă şi curată. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu a dăruit-o ca pe un dar împărăţiei greceşti, spre ajutor tânărului Teodosie şi spre apărarea Ortodoxiei care, în acea vreme, era tulburată de eretici. Aceasta, având o înţelegere care covârşea anii ei, a fost primită la împărăţie împreună cu fratele său şi a fost rânduită Augustă. Şi era atunci de şaisprezece ani când, luând puterea cea împărătească, nu cu cunoştinţă femeiască, ci cu înţelepciune bărbătească, a început a aşeza împărăţia grecească; de la înţelepciunea şi cunoştinţa ei toată lumea se minuna, pentru că de la Dumnezeu avea această dăruire pentru curăţia vieţii sale.

Că pentru dragostea lui Dumnezeu şi purtând grijă de pacea grecilor n-a vrut să se însoţească cu bărbat, ca să nu fie vreo dezbinare între bărbatul şi fratele ei, ci făgăduindu-se pe sine mireasă lui Dumne-zeu a vrut ca până la moarte să petreacă în feciorie. Iar spre semnul fecioriei sale celei lui Dumnezeu logodită, în soborniceasca biserică din Constantinopol a făcut un prestol dumnezeiesc din aur şi din pietre scumpe, minunat şi de mult preţ.

Încă îndemna spre paza fecioriei şi pe Arcadia şi pe Marina, surorile ei, care aşijderea au făgăduit lui Dumnezeu ca să-şi păzească curăţia lor până la sfârşitul vieţii. Şi vieţuiau cu dânsa în post şi în rugăciune, supunându-se ele acesteia nu numai ca celei mai mari surori, ci ca şi maicii lor, şi ca împărătesei; încă ţinea loc de maică şi fratelui său Teodosie, împăratul, pentru că se îngrijea de dânsul foarte mult, învăţându-l pe el frica lui Dumnezeu. Şi ştiind bine limba greacă şi latină, singură i-a fost lui învăţătoare, nu numai învăţându-l pe el carte, ci şi la bunele obiceiuri povăţuindu-l pe dânsul.

Ci îl învăţa pe el toate lucrurile cele bune spre o bună şi cuviincioasă ocârmuire. Şi cădea sămânţa cea bună nu pe pământ rău, că o asculta pe ea în toate şi atâta a putut învăţătura ei cea bună încât atunci când a ajuns la vârsta de bărbat desăvârşit era mai mult decât alţi împăraţi bun şi blând, răbdător şi nerăutăcios, înţelept şi socotitor, îndurător şi milostiv, pentru că, pe lângă învăţătura, şi rugăciunea Sfintei Pulheria i-a sporit lui în viaţă.

Această sfântă a zidit o Biserică prea slăvită în numele Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu şi a făcut în Vlaherne alte multe biserici şi mânăstiri; a dat la săraci nelipsită milostenie, şi prin sârguinţa ei împărăţia era în pace şi în linişte mare, ferită de dezbinările eretice dinlăuntru.

Săvârşindu-se douăzeci de ani de la naşterea împăratului Teodosie şi venind vremea însurării lui, prea fericita Pulheria se sârguia ca să afle o fecioară vrednică de cămara împărătească.

În acea vreme, a venit de la Atena în Constantinopol o oarecare fecioară, pe nume Athinais (sau Atinaida), păgână cu credinţa, foarte frumoasă şi înţeleaptă, fiică a unui filosof atenian, anume Leontie, care învăţase bine de la tatăl său filosofia, astronomia, geometria şi toată înţelepciunea greacă şi pe mulţi înţelepţi cu cunoştinţa îi întrecea.

Deci, venise în Constantinopol pentru o pricină ca aceasta: murind tatăl ei, a împărţit moştenirea toată la doi fii ai săi, Valerie şi Aetie, iar ei nu-i lăsase mai nimic, numai câţiva galbeni. Întrebându-l pe el rubedeniile şi vecinii ce lasă fiicei sale, a răspuns: "Destul este ei frumuseţile şi înţelepciunea ei". Şi aceasta zicând-o, a murit. Şi împărţiră cei doi fraţi toată averea părintească între dânşii, iar surorii lor nu i-au dat nimic. Pentru aceea venise ea la Constantinopol, ca să se jeluiască de nedreptatea fraţilor săi.

Pe aceea văzând-o Pulheria, precum şi frumuseţea ei, bunul obicei şi înţelepciunea cercetându-le cu privirea, a gândit să o logodească pe ea cu fratele său.

Drept aceea, mai întâi spre Sfântul botez a apropiat-o pe ea şi ca pe o fiică a făcut-o sieşi. Apoi, ca pe o vrednică de nuntă împărătească, a însoţit-o cu împăratul, fratele său Teodosie. Şi i-a dat ei nume din Sfântul botez, Eudoxia. După aceea, i-a născut Eudoxia lui Teodosie o fiică, care, când a împlinit vârsta potrivită, a fost însoţită cu Valentinian al III-lea în Roma, cel pe care l-a învrednicit Teodosie la o parte a împărăţiei sale.

În timpul acestor drept credincioşi împăraţi a fost soborul al treilea a toată lumea în Efes, care a discutat erezia lui Nestorie, prin sârguinţa fericitei Pulheria, pentru că mare râvnă avea aceasta pentru dreapta credinţă.

Şi pe fratele său, fiindcă începuse a se înşela cu eresul şi a rătăci din adevărata cale, l-a sfătuit, şi în dreapta credinţă l-a întărit, fapt pentru care era cinstită de Sfinţii părinţi cu multe laude.

După câţiva ani, vrăjmaşul, nesuferind să vadă risipirea eresurilor sale care se făcea prin Sfânta Pulheria, s-a înarmat asupra ei vrând să o depărteze pe ea de la împărătescul scaun şi de la stăpânire. Acest lucru l-a şi făcut la o vreme, Dumnezeu îngăduind ca plăcuţii săi să fie ispitiţi.

Iar ispitirea aceea s-a început cu un chin ca acesta: era la împăratul Teodosie un famen oarecare, anume Hrisafie, iubit de împăratul şi între sfetnici nu mai prejos, dar plin de vicleşug şi de răutate, de vrajbă şi de iubire de argint. Acela s-a sculat asupra prea sfinţitului patriarh Flavian, care se suise pe scaun după Sfântul Proclu. Şi era Flavian bărbat vrednic de acea cinste, ca un dreptcredincios, care şi viaţă cerească avea. Iar Hrisafie era eretic şi nu se învoise la supunerea lui. Deci, căutând asupra lui pricină, a trimis la dânsul, zicând să se gătească un dar împăratului spre binecuvântare, ca unul ce a fost pus arhiereu din nou. Iar el, gătind, a trimis nişte pâini curate. Iar Hrisafie, lepădând pâinile, a zis: "Aur, iar nu pâini, se cade a se trimite spre binecuvântare de la patriarh". Iar patriarhul prin trimişi i-a răspuns zicând: "Bine ştie Hrisafie că aurul şi argintul bisericesc este al lui Dumnezeu şi la nimeni nu se poate da, decât numai la săraci".

Atunci, Hrisafie, mai mult mâniindu-se asupra patriarhului, se gândea cu ce fel de meşteşug i-ar săpa lui groapa. Văzând că fericita Pulheria, dreptcredincioasă fiind, îl sprijină foarte mult pe patriarh şi nu îi era cu putinţă ca să-i facă lui ceva rău, a gândit vrăjmaşul ca să-i facă rău şi ei. Deci, a început a semăna neghină între Pulheria şi Eudoxia împărăteasa, făcând vrajbă între dânsele cu felurite meşteşuguri.

În acea vreme s-a întâmplat un lucru ca acesta: avea obicei împăratul Teodosie de iscălea împărăteştile sale scrisori fără a le citi, necercând nici să ştie ce era scris într-însele şi oricine poftea, după a sa voie, gătind scrisoarea, o aducea la împăratul, iar el neobservând ce era scris într-însa, punea mâna sa cea împărătească.

Drept aceea, fericita Pulheria văzând acea neîngrijire a lui, a vrut, ca una ce totdeauna se îngrijea de dânsul, ca să-l îndrepteze pe el cu dragoste. Şi a pus la cale o meşteşugire de acest fel: a scris o adresă ca din partea împăratului, în care scria cum împăratul îi dă în robie pe femeia sa surorii sale, Pulheria, prin rugămintea ei, şi îi adevereşte că de acum nu mai are stăpânire asupra ei. O scrisoare ca aceasta gătind-o, i-a dat-o împăratului să o iscălească. Iar el, după obiceiul său, necitind scrisoarea şi neştiind ce era într-însa scris, a pus mâna sa cea împărătească şi a iscălit. Iar Pulheria, luând acea scrisoare, a chemat cu cinste pe împărăteasa

Eudoxia în palatul său şi cu vorbă de dragoste şi cu cinste a ţinut-o pe ea la sine mult. Iar trimiţând împăratul după împărăteasa, Pulheria nu a lăsat-o pe ea.

Şi a doua oară trimiţând, i-a răspuns zâmbind Pulheria: ***"Să ştie împăratul că nu are putere peste împărăteasa sa, că mi-a dat-o mie în robie şi prin scrisoarea sa cea împărătească a întărit aceasta".***

Acestea zicându-le, a mers singură la fratele său şi i-a zis: ***"Vezi, împărate, că nu faci bine iscălind scrisorile necitite!"*** Şi i-a arătat lui scrisoarea aceea. Cu o meşteşugire ca aceasta înţeleaptă a sfătuit pe împăratul ca să fie mai cu pază şi să cerceteze şi să citească scrisorile acelea pe care avea să-şi pună împărăteasca iscălitură.

Înştiinţându-se de aceasta, vicleanul vrăjmaş Hrisafie, famenul, s-a apropiat de Eudoxia împărăteasa, zicându-i: "Vezi ce-ţi face ţie Pulheria, cum te defaimă? Roaba ei vrea să te facă pe tine. Până când vei suferi de la dânsa unele ca acestea ?! Au nu eşti ca şi ea împărătească şi cu împăratul mai de aproape, ca un trup cu dânsul ?" Unele ca acestea şi mai multe zicându-le, vrăjmaşul a pornit spre mânie pe Eudoxia, care după aceea a început a-şi îndemna bărbatul ca, luând stăpânirea împărătească de la Pulheria, singur să împărăţească.

Iar împăratul, îndemnat de femeie şi de Hrisafie, deşi se gândea să le urmeze sfatul, se ruşina ca să aducă necinste asupra surorii şi învăţătoarei sale. Deci în taină a rugat pe patriarh ca pe Pulheria, când va intra în Biserică, să o sfătuiască ca să se facă diaconiţă, ca pe una ce vieţuia cu curăţie şi cu sfinţenie şi de slujba diaconiei fiind vrednică. Pentru că era obiceiul într-acele vremi ca pe fecioarele cu viaţă curată să le silească, chiar şi nevrând, la slujirea diaconească. Deci şi pe sfânta Pulheria voia să o silească la aceeaşi faptă, ca să o depărteze cu o slujbă ca aceasta de la stăpânirea împărătească.

Deci, patriarhul a spus de aceasta Pulheriei în taină, iar ea, cunoscând o scornire ca aceea a fratelui său şi cunoscând vrajba împărătesei şi a lui Hrisafie, singură şi-a lăsat stăpânirea împărătească şi, plecând din palatele împărăteşti cu servitoarele sale şi aşezându-se la un loc osebit de linişte, slujea lui Dumnezeu în tăcere şi fără tulburare.

Atunci, ereticul Hrisafie, aflând vreme cu prilej răutăţii sale, a pornit pe împăratul împotriva patriarhului. Şi era biserica lui Dumnezeu în tulburare, sculându-se ereticii fără temere, nemaifiind Pulheria apărătoarea dreptei credinţe.

Atunci a deschis Dumnezeu împăratului ochii minţii lui, ca să-şi cunoască greşeala şi să ştie mânia cea nedreaptă a împărătesei sale asupra sfintei Pulheria şi să înţeleagă înrăutăţita purtare a lui Hrisafie.

Oarecând aduseră împăratului Teodosie un măr foarte frumos şi mare, mai presus de a sa fire, de a căruia frumuseţe şi mărime neobişnuită mirându-se, l-a trimis pe el împărătesei sale. Şi aceea, ţinându-l la sine, nu l-a mâncat, ci l-a trimis lui Paulin senatorul, un iubit prieten al împăratului, bolnav fiind atunci. Iar Paulin, neştiind nimic, a trimis mărul acela împăratului. Deci, luând mărul împăratul, l-a cunoscut pe el şi mergând la împărăteasă, a întrebat-o zicând: "Unde este mărul pe care l-am trimis ţie?"

Iar împărăteasa neştiind că mărul acela a venit iarăşi în mâinile împăratului i-a răspuns: "L-am mâncat".

Atunci împăratul i-a arătat ei mărul şi i-a zis: "Dar acesta ce este?"

Şi dintr-acea vreme s-a mâniat foarte asupra împărătesei şi cu necinste a ocărât-o pe ea, pentru că i se părea că îl înşală cu Paulin şi îndată pe Paulin l-a trimis la surghiunie în Capadocia, iar pe împărăteasă, de atunci, nu o mai lăsa să vină pe la dânsul.

Aşijderea şi asupra lui Hrisafie, famenului, sfetnicul împărătesei, foarte s-a mâniat, pentru că s-a încredinţat că era pricinuitor de multă răutate. Şi mai întâi a luat de la dânsul averea, apoi în surghiunie l-a trimis. Dumnezeu însă a făcut izbândire pentru supărarea cea nevinovată a Sfintei Pulheria, pentru că Hrisafie, călătorind cu corabia, s-a înecat în mare. Paulin în surghiun a fost tăiat fără vină după porunca împăratului. Mai pe urmă, murind acesta, împărăteasa singură, cu jurământ, a adeverit că Paulin era curat de acel presupus păcat; aşijderea şi ea era nevinovată de cele ce i se imputau. Însă a avut Dumnezeu purtarea de grijă ca să vină o mâhnire ca aceea lui Paulin spre mântuirea sufletului, iar împărătesei spre învăţătură. Deci, auzind împărăteasa de tăierea lui Paulin, s-a mâhnit fără de măsură că a pătimit pentru dânsa un om ca acela cu bună înţelegere şi întreg la minte, fără de vină, şi a rugat pe împăratul să nu o oprească pe ea să meargă la Ierusalim să se închine Sfintelor Locuri. Şi, dându-i voie, s-a dus la Ierusalim şi a făcut acolo milostenii mari şi a zidit biserici multe şi a făcut mânăstiri, pentru că a zăbovit în Ierusalim multă vreme, până ce, prin multe rugăciuni, a potolit mânia cea împărătească şi pe Sfânta Pulheria iar a împăcat-o cu sine. Şi i-a trimis spre semn de pace şi de dragoste necurmată chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cel zugrăvit de Sfântul Evanghelist Luca.

După plecarea ei la Ierusalim, împăratul Teodosie a trimis rugăminte la sora sa, Sfânta Pulheria, ca să se întoarcă iar la scaunul său. Dar ea nu voia, dorind ca să slujească unuia Dumnezeu mai bine în singurătate, decât să stăpânească multe ţări.

Şi iar a rugat-o împăratul să vină în palatele împărăteşti ca să împărăţească cu dânsul şi n-a încetat din stăruinţi până ce nu a înduplecat-o pe ea. Şi s-a întors cu mare cinste Sfânta Pulheria la palatul său cel împărătesc şi pe dată a încetat eretica vijelie, s-au alinat valurile şi s-a făcut linişte în Biserică, după care împărăţia iar mergea ca înainte, cu pace.

Iar după îndelungată vreme a venit şi Eudoxia împărăteasa de la Ierusalim, aducând cu sine mâna Sfântului întâiului mucenic Arhidiacon Ştefan, pe care când au adus-o în Halchidon, s-a arătat într-acea noapte Sfântul Ştefan fericitei Pulheria, zicându-i: "Iată, ţi-ai câştigat dorinţa, că şi eu am venit în Halchidon". Iar a doua zi, sculându-se Pulheria, a luat pe fratele său, împăratul Teodosie, şi a ieşit în întâmpinarea mâinii sfântului întâiului mucenic, pe care împreună şi cu împărăteasa Eudoxia a primit-o cu dragoste.

Iar trăind împăratul Teodosie de la naşterea sa patruzeci şi doi de ani, i-a sosit sfârşitul şi a spus Sfintei Pulheria o descoperire dumnezeiască, care i se făcuse lui în Efes, pe când se afla în Biserica Sfântului Ioan Teologul. Pentru că stând el acolo în rugăciune, i s-a descoperit lui că, după moartea lui, o să ia Marcian, ostaşul sceptrul împărăţiei greceşti şi a rugat-o pe ea ca să-i ajute lui Marcian la împărătescul scaun.
Deci, era Marcian de neam din Turcia, fiul oarecărui ostaş, el însuşi ostaş viteaz, înţelept în toate, iscusit, milostiv şi bun; încă din tinereţe era însemnat la împărăţie, fiind el păzit din întâmplări de moarte.

Pentru că, oarecând, mergând la Filipopol, a găsit pe cale un trup lepădat al unui om nu demult ucis. Deci, a stat deasupra trupului şi se umilea fiindu-i jale de omul ucis. Apoi, vrând ca să facă fapta cea bună a milosteniei, adică să îngroape pe cel mort, a început să-i sape groapă şi iată, oarecare, pe aceeaşi cale mergând spre cetate, a văzut pe Marcian îngropând pe cel mort şi părându-li-se că el a făcut acea ucidere l-au prins pe el şi, ducându-l în cetate, l-au dat judecătorului. Şi, nefiind cine să mărturisească pentru nevinovăţia lui, ci numai el singur apărându-se, nu i s-a dat crezământ şi ca pe un ucigaş la moarte l-au osândit. Şi era să fie pedepsit cu moartea în curând, dacă cu dumnezeiască descoperire nu s-ar fi arătat adevăratul ucigaş.

Deci acela şi-a luat după fapte pedeapsa, iar Marcian, cu cinste fiind pus în libertate, slujea în oastea greacă, pe lângă voievodul Aspar. Iar făcându-se război cu vandalii, când au biruit vandalii pe greci şi pe mulţi i-a luat vii în robie, atunci cu aceia şi Marcian fiind prins, a fost dus la comandantul vandalilor Ginseric. Iar Ginseric, vrând să vadă pe cei robiţi, s-a urcat pe un loc înalt, în miezul zilei fiind arşiţă mare, şi a văzut de departe pe Marcian dormind pe pământ, iar deasupra lui un vultur zburând cu aripile întinse îi făcea lui umbră apărându-l de arşiţa soarelui. Aceasta văzând-o Ginseric, căpetenia vandalilor, a cunoscut cele ce erau să fie şi chemând la sine pe robitul acela şi întrebându-l pe el de nume şi de moşie i-a zis: "De voieşti ca să fii viu, întreg şi slobod, jură mie că atunci când te vei sui la împărăteasca vrednicie nu vei face război cu vandalii niciodată, ci în pace cu noi vei petrece". Deci, Marcian s-a jurat comandantului şi a plecat cu cinste la locul său.

Apoi, întorcându-se iar Marcian din robie în oastea greacă, dar cu un grad mai mic şi mergând oarecând grecii asupra perşilor, s-a îmbolnăvit Marcian pe cale şi a rămas în cetatea Lichiei care se numea Sidina. Şi l-au primit pe el doi fraţi în casa lor, Taţian şi Iulian, bărbaţi cinstiţi; şi îl căutau pe el, îngrijindu-se de sănătatea lui, pentru că aveau pentru el mare dragoste. Iar sculându-se el de pe patul durerii, au ieşit amândoi fraţii cu dânsul împreună la vânătoare de păsări, iar fiind amiază şi aflându-se în arşiţă de soare, se culcară să se odihnească şi adormiră, iar dormind s-a deşteptat mai întâi decât toţi Taţian şi a văzut că şi Ginseric oarecând un vultur mare zburând deasupra lui Marcian cel ce dormea, cu aripile întinse, acoperindu-l pe el de arşiţa soarelui şi umbrindu-l.

Văzând aceasta, Taţian a deşteptat pe Iulian, fratele său cel mai tânăr, şi se mirau amândoi de minunea aceea. După aceasta, deşteptându-se şi Marcian din somn, a zburat vulturul, iar Taţian şi Iulian prooroceau că o să fie împărat şi-l întrebară: "Ce fel de mulţumire şi milă le va arăta când va fi împărat?" Iar el zicea: "De va fi după proorocia voastră, apoi îmi veţi fi mie în loc de tată".

După aceasta, a început Marcian a fi mai mult mărit între greci, prea mărind Dumnezeu pe bărbatul pe care l-a ales după inima sa.

Apoi, s-a pristăvit drept credinciosul împărat Teodosie cel tânăr, iar împărăteasa Eudoxia s-a dus iarăşi la Ierusalim, şi acolo câţiva ani petrecând bine, s-a mutat către Domnul şi o îngropară în biserica Sfântului întâiului Mucenic şi Arhidiacon Ştefan, cea zidită oarecând de dânsa.

Iar fericita Pulheria, după moartea fratelui său, sfătuindu-se cu boierii şi cu toţi mai marii oştilor, pe Marcian ostaşul l-au ales la împărăţie, ca pe un vrednic şi ales al lui Dumnezeu.

Fiind împărat Marcian, a chemat pe cei înainte pomeniţi doi fraţi, Taţian şi Iulian, şi, cu înalte dregătorii cinstindu-i pe ei, i-au pus pe unul asupra Traciei stăpânitor, iar pe altul asupra Liciniei. Aşijderea şi cu Ginseric şi-a împlinit jurământul său, păzind cu dânsul pacea nestricată până la sfârşit.

Iar Pulheria împărăteasa, după ce s-a aşezat Marcian, a vrut că iar să se întoarcă la al său loc singuratec. Dar împăratul nou şi tot sfatul palatului au rugat-o pe ea ca să nu-i lase, ci să le ajute lor a cârmui împărăţia ca o înţeleaptă şi iscusită; iar într-alt chip aceea nu se putea să fie, fără numai devenind soţie împăratului.

Iar ea le punea lor înainte că şi-a făgăduit lui Dumnezeu fecioria sa, pe care datoare este să o păzească până la moarte. Dar, aşijderea şi împăratul spunea că şi-a făgăduit şi el lui Dumnezeu curăţia sa. Dar pentru nevoia Sfintei Biserici care era tulburată de ereticii cei ce atunci se înmulţiseră, a fost silită să se însoţească cu Marcian împăratul, însă într-o însoţire ca aceea în care floarea fecioriei n-a veştejit-o, ci neatinsă până la sfârşitul vieţii a păzit-o.

Că şi făgăduinţa cea lui Dumnezeu făcută şi obişnuita curăţenie a amândorura nu-i lăsară a-şi călca făgăduinţele date, pentru că ea era atunci de cincizeci şi unu de ani şi nici împăratul nu mai era tânăr.

Şi se numea Pulheria femeia împăratului, dar într-adevăr nu femeie, ci ca o soră îi era, împărăţind cu dânsul şi bine ocârmuind sceptrul împărăţiei cu mare folos pentru toată biserica lui Dumnezeu şi pentru toată împărăţia. Şi se numea şi Marcian bărbat Pulheriei, însă într-adevăr nu bărbat, ci ca frate îi era, împărăţind cu dânsa ca împreună cu o fiică împărătească şi moştenitoare a scaunului tatălui său.

Şi puteai atunci să vezi pe scaunul împărăţiei greceşti fecioreasca curăţie împărăţind, pentru că au împărăţit păzindu-se pe sine şi împăratul cu sufletul şi cu trupul curat, şi împărăteasa fecioară neprihănită. O însoţire fecioreasca, care abia de vezi sau de auzi! Să se minuneze aici lumea cea plină de pofte necurate! Să se ruşineze oamenii cei ce slujesc patimilor şi dulceţilor trupeşti, auzind de o însoţire ca aceasta a dreptcredincioşilor acestora împăraţi, care s-au asemănat cu îngereasca curăţie!

Cu sârguinţă acestei sfinte împărătese s-a adunat sinodul sfinţilor părinţi în Calcedon, împotriva răucredinciosului Dioscor şi a lui Eftihie arhimandritul. Apoi, asemenea sinod a fost şi în Efes tot după purtarea ei de grijă, pentru că foarte mult ajuta dreapta credinţă.

Scriitorii Istoriei Bisericeşti Universale ne descriu că această împărătească a luat parte la amândouă sinoadele atât din Efes, cât şi din Calcedon, ca o mare apărătoare a credinţei. Era într-însa râvnă de dreaptă credinţă şi mare înţelepciune; că în sufletul şi în inima ei cea curată petrecea Sfântul Duh ca într-o biserică sfântă, şi cu mari daruri a îmbogăţit-o pe ea. Apoi, vieţuind cincizeci şi patru de ani şi toate averile sale la biserică, la mânăstiri şi la săraci împărţindu-le, s-a mutat la Dumnezeu, căruia cu toată osârdia i-a slujit.

Cu ale ei rugăciuni, Doamne, nu ne lipsi şi pe noi de împărăţia ta cea cerească. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfintei Pulheria, împărăteasa (10 septembrie))

Bucuraţi-vă, Sfintelor muceniţe Minodora, Mitrodora şi Nimfodora, treime de fecioare, mult pătimitoare!

Bucură-te, Sfântă împărăteasă Pulheria, mare apărătoare a Ortodoxiei!